

Sygn. akt II PK 163/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek (przewodniczący)
SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)
SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa K.K.
przeciwko Uniwersytetowi [...] z siedzibą w [...]
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 5 stycznia 2016 r., sygn. akt XXI Pa .../15,

- I. oddala skargę kasacyjną,**
- II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z 5 stycznia 2016 r. oddalił apelację powoda K.K. od wyroku Sądu Rejonowego z 20 lipca 2015 r., którym oddalono jego

powództwo wniesione po wypowiedzeniu zatrudnienia przez pozwany Uniwersytet [...].

Powód był asystentem od 1 października 2002 r. a od 1 października 2003 r. został mianowany adiunktem. Rada Wydziału nie udzieliła zgody na rozpoczęcie przewodu habilitacyjnego. Z końcem marca 2015 r. rozwiązano umowę z powodem stosunek pracy wobec upływu 11-letniego okresu zatrudnienia na stanowisku adiunkta i nieuzyskania stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Sąd Rejonowy stwierdził, że nieuzyskanie tego stopnia naukowego uzasadniało wypowiedzenie stosunku pracy na podstawie art. 125 ustawy z 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Pszw). Powód powinien był w ciągu 11 lat uzyskać stopień doktora habilitowanego. Okres ten został wydłużony o urlop dla poratowania zdrowia i upłynął 1 stycznia 2015 r. Na podstawie znowelizowanego art. 120 ustawy Pszw nie otworzył się nowy 8-letni termin na uzyskanie stopnia doktora habilitowanego. Przyjęcie takiej możliwości, powinno wynikać z odpowiednich regulacji znajdujących się w przepisach przejściowych. Celem nowej regulacji było zarówno ograniczenie czasu w jakim adiunkci obowiązani są do uzyskania wyższego stopnia naukowego, jak i doskonalenie poziomu kadry akademickiej. Powód, w porównaniu do pozostałych pracowników zatrudnionych po nowelizacji art. 120, był w sytuacji uprzywilejowanej bowiem miał o 3 lata więcej na habilitację.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu oddalenia apelacji powoda stwierdził, że art. 120 ustawy Pszw, zmieniony ustawą z 18 marca 2011 r., nie pozwala na przyjęcie, iż należy stosować go w taki sposób, aby 8-letni okres na uzyskanie stopnia naukowego doktora habilitowanego należało liczyć od nowa. W ocenie Sądu, nieuzasadnione jest stwierdzenie, że całkowicie zmienia się dotychczasowe przepisy statutów uczelni i nakazuje się traktować dotychczasowych pracowników o różnym stażu zawodowym, jak nowozatrudnionych po 1 października 2013 r., przyznając im dodatkowe 8 lat na uzyskanie stopnia naukowego. Przeciwno zastosowaniu takiej reguły intertemporalnej, przy milczeniu ustawodawcy, przemawiają racje systemowe i aksjologiczne. Wykładnia celowościowa i systemowa wskazuje, że celem przepisu było ograniczenie do 8 lat okresu zatrudnienia na stanowisku adiunkta bez stopnia doktora habilitowanego, a nie jego

wydłużenie o kolejne 8 lat. Z dniem 14 marca 2002 r. został zmieniony zapis Statutu Uniwersytetu [...] dotyczący okresu i formy zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby bez stopnia naukowego doktora habilitowanego. Zgodnie z uchwałą nr 483 Senatu UW zatrudnienie takiej osoby następuje na czas określony i nie może trwać dłużej niż 8 lat. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że zastosowane przepisy są mniej korzystne dla powoda. Nieuzasadnione byłoby doliczenie powodowi dodatkowych 8 lat, bowiem miałyby łącznie 19 lat na uzyskanie stopnia doktora habilitowanego, co powodowałoby nieuzasadnione faworyzowanie powoda w stosunku do innych pracowników naukowych, którzy otrzymali wyłącznie 8 lat na uzyskanie tego samego stopnia naukowego. Powód uzyskał dodatkowe 3 lata, czyli więcej niż osoby zatrudnione po 1 października 2013 r. Pomimo tak długiego okresu zatrudnienia powód nie uzyskał koniecznego stopnia naukowego a nadto zgody na rozpoczęcie przewodu habilitacyjnego.

W skardze kasacyjnej zarzucono naruszenie:

1. art. 120 ust. 1 ustawy z 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Pszw), w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą z 18 marca 2011 r., przez błędną wykładnię i przyjęcie, że okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego, którego upływ uprawnia uczelnię do wypowiedzenia pracownikowi stosunku pracy z powodu nieuzyskania przez niego w tym czasie stopnia naukowego doktora habilitowanego, należy liczyć od dnia mianowania przypadającego przed 1 października 2013 r., bez uwzględniania konsekwencji prawnych wejścia w życie ustaw nowelizujących oraz przyjęcie, że w sytuacji braku przepisów przejściowych w ustawie nowelizującej z 2011 r. i z 2014 r., do stanów faktycznych istniejących w dacie wejścia w życie tych nowelizacji należy stosować przepisy dotychczasowe, mniej dla pracownika korzystne, a nie przepisy nowe, a w konsekwencji niezastosowanie do powoda normy art. 120 ust. 1 w obecnym brzmieniu, czego skutkiem było przyjęcie, że przewidziany prawem okres zatrudnienia powoda na stanowisku adiunkta upłynął 31 grudnia 2014 r., podczas gdy upłynie on najwcześniej 1 października 2021 r.

2. art. 9 § 2 k.p. w związku z art. 3 k.c. w związku z art. 300 k.p. – przez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że do sytuacji prawnej powoda

powinny znaleźć zastosowanie przepisy rangi statutowej obowiązujące przed datą wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2011 r., jako bardziej dla powoda korzystne niż obecnie obowiązujące przepisy ustawy Pszw i obecnie obowiązujące postanowienia Statutu Uniwersytetu [...] , a w konsekwencji uznanie, że przewidziany prawem okres zatrudnienia powoda na stanowisku adiunkta upłynął 31 grudnia 2014 r., podczas gdy zgodnie z art. 120 ust. 1 ustawy upłynie on najwcześniej 1 października 2021 r.;

3. § 93 ust. 2 Statutu UW w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 483 Senatu Uniwersytetu [...] z 14 marca 2012 r. (...) w związku z art. 9 § 2 k.p. i w związku z art. 18 § 1 i § 2 k.p. – poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że okres maksymalnie 8-letniego zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby bez stopnia naukowego doktora habilitowanego, wprowadzony uchwałą Senatu UW nr 483, dotyczy jedynie osób zatrudnionych na UW po dacie wejścia w życie znowelizowanego § 93 ust. 2 Statut UW, tj. od 1 października 2012 r. i powinien być liczony od daty zatrudnienia tych osób, podczas gdy wobec braku w ustawach nowelizujących z 2011 r. oraz z 2014 r. przepisów przejściowych, przywołany okres 8-letni powinien mieć zastosowanie także do osób zatrudnionych na UW przed 1 października 2013 r. i w stosunku do tych ostatnich powinien być liczony od daty wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2011 r., czyli od 1 października 2013 r. lub nawet od daty wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2014 r., czyli do 1 października 2014 r.;

4. § 3 ust. 2 uchwały Senatu UW nr 483 w związku z § 145 Statutu UW oraz w związku z art. 9 § 2 k.p. i w związku z art. 18 § 1 i § 2 k.p. – przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przepis § 3 ust. 2 dotyczy także osób zatrudnionych na podstawie mianowania, podczas gdy przy zastosowaniu norm kolizyjnych i wobec nie uchylenia § 145 Statutu UW powinien on być stosowany jedynie do osób zatrudnionych na innej podstawie niż mianowanie, a w konsekwencji poprzez niewłaściwe zastosowanie § 3 ust. 2 do sytuacji prawnej powoda, który był zatrudniony na podstawie mianowania;

5. art. 125 ustawy Pszw w związku z art. 30 § 4 k.p. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że w stosunku do powoda wystąpiła „inna ważna przyczyna” uzasadniająca rozwiązanie stosunku pracy nawiązanego na

podstawie mianowania, w postaci nieuzyskania przez powoda stopnia naukowego doktora habilitowanego w terminie 11-letnim określonym w art. 3 ust. 2 uchwały Senatu UW nr 483, liczonym od daty mianowania powoda, podczas gdy do sytuacji prawnej powoda powinien mieć zastosowanie okres ośmioletni z art. 120 ust. 1 ustawy Pszw, liczony od daty wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2011 r., czyli od 1 października 2013 r. lub nawet od daty wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2014 r., tj. od 1 października 2014 r.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni art. 120 ustawy Pszw w celu rozwiania wątpliwości, czy wskazany w tym przepisie maksymalny 8-letni termin zatrudnienia powinien być liczony dla osób zatrudnionych przed datą wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2011 r. od nowa od daty jej wejścia w życie, tj. od 1 października 2013 r., czy też powinny być stosowane terminy zatrudnienia obowiązujące przed 1 października 2013 r., z jednoczesnym zaliczeniem do tych terminów okresów zatrudnienia sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2011 r.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów. Podkreślił, że nie było zamierzeniem ustawodawcy tak dalekie wkraczanie w autonomię uczelni, by uznawać, że ingerencja ustawodawcy dotyczyć ma również wcześniejszego okresu przyznanej pełnej autonomii w zakresie samodzielnej polityki kadrowej. Ustawodawca ograniczył autonomię uczelni odnośnie okresu zatrudnienia nauczycieli akademickich bez stopnia naukowego, ale dopiero od 1 października 2013 r. Termin, od którego powinien być liczony okres zatrudnienia adiunkta, należy liczyć od dnia, w którym stosunek pracy został nawiązany, a nie od dnia wejścia w życie znowelizowanego przepisu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty skargi kasacyjnej nie są zasadne i dlatego została oddalona. Zarzuty te zasadniczo wychodzą z założenia o bezwzględnym prymacie ustawy nad statutem uczelni wyższej, gdy tymczasem zasada może być odwrotna. Chodzi jednak o naturalną autonomię szkół wyższych w odniesieniu do określonych pracowników.

Każdy pracodawca z natury rzeczy dysponuje pewną swobodą w określaniu okresów zatrudnienia pracownika. Po drugie, w wypadku szkół wyższych, które są szczególnego rodzaju pracodawcami, swoboda ta jest i powinna być większa, ze względu na konstytucyjne prawo szkoły wyższej do autonomii i powiązane z tym prawem inne wartości konstytucyjne. Dopuszczalne jest nawet odmienne uregulowanie w statutach poszczególnych uczelni okresów maksymalnych takiego zatrudnienia, bo ma to racjonalnie uzasadnienie ze względu na zadania szkół wyższych, które mają urzeczywistniać w jak największym stopniu prawo do nauki oraz wolność badań naukowych. Realizacja wysokiego poziomu nauczania oraz badań naukowych, bezpośrednio prowadząca do lepszej realizacji art. 70 ust. 1 i art. 73 Konstytucji, wymaga wprowadzenia konkurencji zarówno między poszczególnymi uczelniami, jak i pomiędzy pracownikami szkół wyższych. Konkurencja taka pozwala na zatrzymywanie przez najlepsze uczelnie najlepiej wykwalifikowanych nauczycieli akademickich. Stanowiska asystenta oraz adiunkta ze swej natury są stanowiskami rotacyjnymi oraz stanowiskami przejściowymi, które prowadzić mają do osiągnięcia samodzielności na poziomie dydaktyki oraz badań naukowych - wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 kwietnia 2009 r., K 27/07, w którym stwierdzono zgodność art. 120 ustawy z 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym z art. 2 i art. 32 Konstytucji. Traci więc na znaczeniu odwołanie się przez skarżącego do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 8 listopada 2006 r., K 30/06, jako że dotyczy innej sytuacji (skrócenia kadencji organu samorządu radców prawnych) i ocenia regulację normatywną a nie indywidualną sprawę. W wyroku tym Trybunał wskazał na potrzebę odpowiedniej *vacatio legis*, co zostało zapewnione w ustawie z 18 marca 2011 r. nowelizującej art. 120 ustawy z 27 lipca 2011 r. Prawo o szkolnictwie wyższym z dniem 1 października 2013 r.

Od razu należy też stwierdzić, że obecna sprawa nie jest tożsama z podobnymi sprawami, w których Sąd Najwyższy uwzględnił racje powodów - wyroki z 12 stycznia 2016 r., II PK 195/15, z 10 stycznia 2017 r., II PK 342/15, z 28 lutego 2017 r., II PK 396/15. Jej odmienność wynika z uregulowania problemu w statucie uczelni, czego nie było w poprzednich sprawach, a nawet brakowało takiej regulacji, na co też zwrócono uwagę w uzasadnieniach wskazanych wyroków. Podkreśla się to, gdyż skarżący jako główny stawia zarzut o niezgodności statutu z

ustawą. Zapis § 3 ust. 2 uchwały Senatu UW nr 483 z 14 marca 2012 r. ma być mniej korzystny niż znowelizowany art. 120 Pszw i dlatego ma być nieobowiązujący od 1 października 2013 r. ze względu na art. 9 § 2 k.p. i w związku z art. 18 § 1 i 2 k.p.

Senat pozwanej uczelni nie mógłby przyjąć regulacji zawartej w § 3 ust. 2 uchwały nr 483 z 14 marca 2012 r. po wejściu w życie ustawy nowelizującej z 2011 r., czyli po 1 października 2013 r., gdyż byłoby to sprzeczne z ustawą, która ogranicza okres zatrudnienia do 8 lat. Zapis § 3 ust. 2 uchwały nr 483 stanowi, że okres zatrudnienia adiunkta bez habilitacji, zatrudnionego przed 1 października 2006 r., nie może trwać dłużej niż 11 lat. Nie jest sporne, że okres zatrudnienia skarżącego od mianowania 1 października 2013 r. trwał 11 lat. Nowa regulacja art. 120 (od 1 października 2013 r.) nie zmieniła, ani w ogóle nie ingerowała, w uchwałę nr 483, czyli w sytuację, w której uczelnia w niekrótkim okresie *vacatio legis* ustawy nowelizującej z 18 marca 2011 r. samodzielnie uregulowała sytuację adiunktów, czyli przed wejściem w życie zmiany art. 120. Nie można nie zauważyć, że uchwała nr 483 stanowiła odpowiedź na zmianę prawodawcy przyjętą w ustawie nowelizującej z 2011 r. Zapis § 3 ust. 2 nie odnosi się do adiunktów zatrudnionych od 1 października 2013 r., lecz tylko do adiunktów zatrudnionych wcześniej, czyli przed 1 października 2006 r. i w tym zakresie nie ma podstaw do stwierdzenia niezgodności tej regulacji z nową treścią art. 120.

Nieuprawnione są zatem zarzuty o niezgodności § 3 ust. 2 uchwały nr 483 z ustawą (art. 9 § 2 k.p. i art. 18 § 1 i § 2 k.p.), jako że ustawa nowelizująca nie stanowi, iż taka regulacja w statucie uczelni była niedopuszczalna albo że jest sprzeczna z ustawą. Według skarżącego utrata mocy § 3 ust. 2 uchwały nr 483 miałyby wynikać już tylko z wejścia w życie zmiany art. 120, czyli z samego trwania stosunku pracy 1 października 2013 r. Z tą chwilą otwierałby się nowy 8-letni okres dalszego zatrudnienia. Czyli samo trwanie stosunku pracy miałyby powodować, że uprzednia regulacja statutu traci moc i obowiązuje tylko ustawa (samodzielnie). Nie zasługuje to na akceptację albowiem prawo do zatrudnienia wynika z określonej autonomii uczelni i regulacja okresu zatrudnienia to domena jej statutu. Ustawa nowelizująca z 2011 r. tych podstawowych zasad nie podważa. Dopiero gdyby można było uznać przeciwnie, to dalej powstawałoby pytanie o przepis, z którego

wynika, że po zmianie art. 120, okres 8-letniego zatrudnienia biegnie „od nowa” dla wcześniej zatrudnionych, których treść stosunku zatrudnienia ukształtowały poprzednie regulacje ustawy i statutu.

Nowa ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu (art. 3 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Art. 120 po zmianie jest regulacją pełną (zamkniętą). Nie ma w nim treści wskazującej, że okres zatrudnienia będzie liczony od nowa. Regulacja ta nie narusza autonomii uczelni a jedynie ogranicza okres zatrudnienia adiunkta nieposiadającego stopnia naukowego doktora habilitowanego do 8 lat.

Jeżeli więc uczelnia zważając na nowelizację ustawy z 2011 r. korzysta ze swojej autonomii, dokonując zmian w statucie i dla uprzednio zatrudnionych potwierdza co najmniej dotychczasowe okresy zatrudnienia adiunktów, które są korzystniejsze niż w przyjmowanej nowelizacji, to sytuację tę należy respektować i kierować się tą regulacją. Oznacza to, że § 3 ust. 2 uchwały nr 483 dalej obowiązuje bo jest wyrazem autonomii uczelni i zapewnia zgodny z poprzednią regulacją okres zatrudnienia, który jest dłuższy niż dla adiunktów zatrudnianych po zmianie art. 120. Nie ma więc podstaw do liczenia okresu zatrudnienia od nowa. Nie występuje kolizja ustawy i statutu, skoro statut przewiduje dłuższy okres zatrudnienia niż w ustawie.

Teza skarżącego, że nowe prawo „działa bezpośrednio” (art. 3 k.p.), nie oznacza, że działa wstecz, a zwłaszcza, iż modyfikuje zasadniczą treść uprzedniego stosunku pracy (jednak prywatnego w systemie prawa), czyli wydłuża go aż o 8 lat (*ex lege*). Taka zmiana (ingerencja ustawy) powinna być wyraźna, czyli ustawa powinna wprawdzie mieć taką treść aby w ogóle ją stwierdzić i dopiero oceniać. Nie jest to ocena sprzeczna z zasadą stosowania nowego prawa do stosunków pracy nawiązanych wcześniej. Przykładowo, do stosunków pracy istniejących 1 stycznia 1975 r., chociaż już wcześniej nawiązanych, stosowano przepisy kodeksu pracy, jeśli chodzi o ocenę treści tych stosunków za okres po 1 stycznia 1975 r. Do oceny zaś treści tych stosunków za okres wcześniejszy miały zastosowanie przepisy dotychczasowe (zob. art. XIII ustawy z 26 czerwca 1974 r. Przepisy wprowadzające kodeks pracy). Wyjątki na korzyść pracownika były wyraźnie zastrzeżone (por. przykładowo art. XVIII § 2 tej ustawy). Nowa regulacja

art. 120 Pszw nie zajmuje się prawem materialnym, w tym treścią stosunku pracy (prawami i obowiązkami) a jedynie ogranicza okres zatrudnienia i niewątpliwie odnosi się do nowo zatrudnianych asystentów i adiunktów. Poglądy doktryny wskazane w sprawie mogą nie być bez racji, choć i te nie muszą być uznane za w zgodne (por. także K. Leszczyńska, *Skutki nieuzyskania stopnia naukowego w określonym terminie przez nauczyciela akademickiego*, PiZS 10/2012). Zauważalnie zgodne nie jest też orzecznictwo sądów powszechnych.

Należy więc stwierdzić, że nadal pierwszeństwo ma samodzielność regulacji statutowej uczelni. Nie uprawnia to stwierdzenia, że obowiązuje tylko wykładnia, iż od wejścia w życie zmiany ustawy okres zatrudnienia biegnie na nowo. Okres zatrudnienia adiunkta nieposiadającego stopnia naukowego doktora habilitowanego może być taki jak określony przed wejściem nowelizacji art. 120, z tym zastrzeżeniem, że nie może być krótszy. Zatrudnienie adiunkta nie rozpoczynało się z wejściem w życie nowelizacji (1 października 2013 r.), lecz trwało już wcześniej. Powód był od 1 października 2002 r. asystentem na podstawie umowy o pracę a od 1 października 2003 r. został adiunktem na podstawie mianowania. Z pierwotnej treści art. 23 w projekcie ustawy zamieniającej nie wynika wniosek o sumowaniu okresu uprzedniego i nowego, lecz przeciwnie ograniczenie zatrudnienia. Brak pierwotnej treści art. 23 w ustawie wcale też nie przemawia za tezą, iż okres zatrudnienia należy liczyć od nowa. Rzecz w tym, że w wykładni punktem odniesienia jest prawo uchwalone a nie projektowane. Wykładnia Sądu przyjęta w zaskarżonym wyroku jest racjonalna. Zasadnie przyjmuje, że do poprzedniego stosunku zatrudnienia stosuje się dotychczasowe przepisy, bo nowa regulacja nie skraca poprzednich okresów (art. 3 k.c.), a do nowych stosunków pracy stosuje się nowe przepisy. Taki też jest sens zmiany statutu pozwanego uchwałą nr 483 z 14 marca 2012 r. i regulacji przyjętej w § 3 ust. 2.

W apelacji skarżący nie zarzucał naruszenia § 145 statutu i brak jest w tym zakresie stanowiska Sądu powszechnego. Niemniej nie jest to regulacja, która uzasadniałaby stwierdzenie, że § 3 ust. 2 uchwały nr 483 miał zastosowanie tylko do zatrudnionych na innej podstawie niż mianowanie. Z § 3 ust. 2 uchwały (w związku z § 93 ust. 2 statutu) nie wynika takie zawężenie podmiotowe. Przeciwnie, odnosi się do wszystkich adiunktów, czyli bez względu na podstawę

zatrudnienia. Regulacja zawarta w art. 120 Pszw dotyczy wszystkich nauczycieli akademickich, a więc zatrudnionych zarówno na podstawie umowy o pracę, jak i mianowania. Nie ma więc uzasadnienia teza, że § 3 ust. 2 dotyczyłby tylko zatrudnionych na podstawie umowy o pracę.

Reasumując, nowelizacja art. 120 Pszw nie zmieniła podstawowych zasad, czyli prawa uczelni do decydowania o zatrudnieniu, w tym do określania czasu zatrudnienia. Tak przed, jak i po zmianie, ustawa pozostawia uczelni kwestię okresu zatrudnienia adiunkta bez habilitacji, do uregulowania w statucie. Adiunkt, który przed zmianą miał 11-letni okres zatrudnienia był w lepszej sytuacji niż adiunkt zatrudniony na nie więcej niż 8 lat. Skoro więc pierwszeństwo ma statut, to przy wykładni ustawowego ograniczenia, obejmującego tylko okres nowego zatrudnienia, nie można pomijać woli uczelni wyrażonej w zmianie statutu i twierdzić, że regulacja § 3 ust. 2 uchwały nr 483 stała się bezprzedmiotowa. Takie założenie byłoby niedopuszczalne i ograniczałoby przyznany uczelni zakres autonomii. Ograniczenie okresu zatrudnienia z art. 120 Pszw odnosi się do nowo zatrudnionych, natomiast do wcześniej zatrudnionych w tym znaczeniu, że od wejścia życie ustawy ich zatrudnienie nie będzie już dłuższe niż nowo zatrudnianych. Ta ostatnia teza może być aktualna tylko wtedy, gdy uczelnia nie określiła czasu zatrudnienia uprzednio zatrudnionych. Inny słowy ograniczenie temporalne z art. 120 nie zmienia w dalszym zakresie dotychczasowego prawa uczelni.

Uprawniona jest zatem końcowa teza, że okres zatrudnienia na stanowisku adiunkta osoby nieposiadającej stopnia naukowego doktora habilitowanego nie liczy się „na nowo” po zmianie art. 120 ustawy z 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym na mocy ustawy z 18 marca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym (...), jeżeli w okresie *vacatio legis* uczelnia wyższa zmieniła statut i dla osób zatrudnionych już wcześniej na tym stanowisku, ustaliła czas zatrudnienia na okres dłuższy (11 lat) niż ośmioletni okres zatrudnienia, określony przez ustawodawcę w nowej regulacji.

Z tych przyczyn nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 125 Pszw w związku z art. 30 § 4 k.p., gdyż niezyskanie przez powoda wymaganego stopnia

naukowego mogło stanowić ważną przyczynę uzasadniającą rozwiązanie stosunku zatrudnienia.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sprawy nie rozpoznano na rozprawie, jako że wniosek o przyjęcie skargi nie odwoływał się do istotnego zagadnienia prawnego (art. 398¹⁴ § 1 k.p.c.).

kc